

A TikTok kedvenc anyukája, @MommyBanter egy szórakoztató és tabudöntőgető regényben mesél az anyaság mókás viszontagságairól.

Mommy Banter

Egy

nemmenő

anya

titkos

élete

*fine
selection*

„Szabad száju és pokolian vicces.” – Woman’s Own

SERENA TERRY

SERENA TERRY

Mammy Banter

Egy
**nemmenő
anya
titkos
élete**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

„A repülés olykor felhős utazás,
de fentről nézve minden derűsebbnek tűnik.”

Amelia Earhart

De hát ez nem is Nutella!

NINCS OKOM PANASZRA. Van egy tökéletes házam. Tökéletes az életem. A gyermekeim tökéletesek. A szívem békére lelt és csordultig telt boldogsággal. Ez csak egy dolgot jelenthet: több mint valószínű, hogy hamarosan bebasz a gebasz.

Nem is Tara Gallagher lennék, ha abban a minutumban, ahogy megfordul a fejemben, hogy „ó, milyen jó is az, amikor minden klappol”, ne borítaná meg valami a nyugalmamat. Valami elképzelhetetlen. Valami elképzelhetetlenül rossz. Valami, ami a tapasztalataim alapján a feje tetejére állít mindent.

Ha akkor, amikor éppen jó passzban vagyok, valaki megkérdezné, hogyan jellemezném magam, azt mondanám, hogy egy boldog házasságban élő, háromgyermekes, harminchat éves nő vagyok. Ez valóban így is van. Egész klassz képet festenek magamról, ugye? Ha valaki egy rossz nap után állna elélem ezzel a kérdéssel, azt válaszolnám, hogy egy érzelmileg kimerült nő vagyok, akit egy hajszál választ el attól, hogy teljesen összeomljon. Nehéz minden téren megfelelni:

álland meg a helyed anyaként, feleségként, barátként, a szüleid gyermekeként. Legyen karriered, de ne a munkádnak élj. Szülés után se engedd el magad. (Itt még jócskán akadnak nálam is bajok.)

A mai nap olyan jónak ígérkezett.

Úgy húsz percen belül fog belépni a házunk ajtaján az elsőszülött gyermekünk – az én kis hercegnőm – a legjobb barátnőjével, Miával az oldalán. Ma ünnepeljük a tizenharmadik születésnapját. Nagy nap ez a mai a Gallagher család számára. Sikeresen átvészeltük a Gyermeknevelés tizenkettedik etapját, és Gemma a tizenharmadik életévét betöltve immár a nagylányok csapatát fogja erősíteni. Tizenhárom évig életben tudtam tartani egy gyereket! Hát nem hihetetlen? Hihetetlen jó vagyok! (Vagyis, inkább hihetetlen jók vagyunk. Paulról csak nem kellene megfeledkeznem.)

Mély levegő. Meg tudom csinálni! Kivettem fél nap szabit, és az elmúlt három órát a konyha dekorálásával töltöttem. A falakat a Gemma életútját ábrázoló fotók díszítik, pelenkás korától egészen a mai napig. A tizenharmadik születésnapjára azt kérte, hogy szerezek neki olyan héliummal felfújт számlufikat, amilyenekkel az influenszerek szokták megünnepelni, ha elérnek egy bizonyos mérföldkövet a követőszámukat illetően. Mik nincsenek! Mivel a kedvében szerettem volna járni, természetesen beszereztem ezeket, de a biztonság kedvéért vettem néhány hagyományos lufit is.

Előkerestem a régi diszkólámpámat, ami eddig a garázs egyik hát-só zugában porosodott. A konyhaasztal úgy néz ki, mintha egy konfettibomba robbant volna szét rajta. (Tudom, tudom, elég bunkó vagyok, hogy már azon jár az agyam, hogy mekkora rumlit kell feltakarítanom a buli után...) A vendégeknek műanyag pezsgőspohárba fogok buborékos almalevet felszolgálni. Torta helyett a lányom kedvenc rózsaszín cukormázás muffinjából vásároltam be. Nassolni chipset és édességeket (gumicukrokat és cukros üdítőitalokat)

vettem. Mályvacukrok, eprek és banánkarikák várokoznak a csoki-szökőkút mellett. Az Instagramon is ilyen partikat látni. A tinik élnek-halnak az ilyen bulikért, nem? Elhatalmasodik felettem egy érzés, amit leginkább a bánat és a nosztalgia közé tudnék elhelyezni. Mintha csak tegnap lett volna, hogy a konyhámat Disney-hercegnős dekorációkkal árasztottam el. Gemma aznap a kedvenc hercegnőjének, Belle-nek öltözött. És most itt vagyunk. Tizenhárom éves lett. Milyen gyorsan repül az idő! Oké, meglehet, hogy mindennap új üzleti fájdalomra ébredek, de azért gyakran az én fejemből is ki megy, hogy nem vagyok már huszonöt éves.

Mielőtt még elkezdhetnék pánikolni az idő múlásán, két aprócska, de nagyon erős, nagyon hangos és nagyon, de nagyon bepörgött fiúcska rohamoz meg.

– Anyuuuuu! – kiált fel az imádni valóan bolondos, ötéves kisfiam, Nathan. – Mikor trambulinozhatunk már? Ugrálni akarok! A lábam be van zsongva. A karom és a kezem és a fejem is...

Szája és pofikája nyálas cukortól ragacsos. Szemei nagyra nyíltak, pupillái kitágultak. Bassza meg. A diagnózis egyértelmű: bepörgött a cukortól. Mögötte Jax, a kétéves kisfiam, csodálkozva bámulja a kezeit, mintha csak most jött volna rá, hogy neki ilyen testrészei is vannak. Láthatólag nem tűrte meg magán a ruháit: csak egy fél pár zoknit, a nyálas előkét és a pelenkáját hagyta magán.

Tetőtől talpig – szó szerint értve – ugyanaz a cukros ragacs borítja, mint Nathant. Legalábbis remélem, nem valami mással kente öszsze magát.

Látva a jelenlegi állapotukat, azon sem lepődnék meg, ha bekozóztak volna. (Na, nem mintha tartanánk itthon kokaint. A legdurvább cuccunk itthon kimerül a lázcsillapítóban.) Rémülten a konyhaasztalra pillantok. Két üveg kólának nyoma veszett. Gyanús, hogy nem csak ezeket fújták meg.

Szentséges jó isten!

– Nathan, ti dézsmáltátok meg az édességes aszalt? – kérdezem, és igyekszem visszafogni a bennem fortyogó hisztit.

Felnéz rám azokkal a hatalmasra nyílt szemekkel. Azta, ennyire még az új primarkos alakformáló bugyijaim sem rugalmasak!

– Bubi cuki – mondja olyan hangon, amit inkább Darth Vadertől várnék el, nem pedig egy ötéves kisfiútól.

Amerikai akcentussal beszél, ami annak köszönhető, hogy sok időt tölt a YouTube-on. Az vesse rám az első követ, aki sosem engedte még a gyerekének vagy az unokájának, hogy videót nézzen.

Elnézek a feje felett, és felfoghatatlan pusztítás tárul a szemem elé. Mindjárt rosszul leszek. Mintha egy bombarobbanás sújtotta helyiségbe léptem volna. A játékok és a ruhák szanaszéjjel dobálva. Egy fél pár zokni lóg a lámpán. Látszólag nem sok választja el attól, hogy leessen róla. Egy magára hagyott, felfordított Fruit Shoot-üvegből lila lötyty ömlik a vadiúj, krémszínű szőnyegemre. (Igen, a gyerekeim isznak Fruit Shootot. Igen, kisgyermekes anyukaként vettem egy krémszínű szőnyeget. Ha lesz egy szusszanatnyi időm, majd foglalkozok azzal, hogy mit gondolnak rólam mások. Most nagyobb gondom is van.) A nappaliban üvölt a *Mancs Örjárat* zárózenéje. Te jó ég, csak úgy izzik bennem a félelem. De ezt nem szabad kifelé mutatnom. Ezek a kis szarháziak megérik a félelmet.

– Anyuuuuuu – szól Nathan, szorosán lépést tartva velem.

– Várj egy picit, szívécském – felelem összeszorított foggal. – Lehalkítom egy kicsit a tévét, mert ebben a ricsajban nem hallom, mit mondasz.

A nappaliba lépve elkap a sírhatnék. Nem hiszem, hogy vissza tudom tartani a könnyeimet. Nemrég még minden a helyén volt. Minden a helyén várta, hogy Gemma megérkezzen a barátaival. A helyiség egy Ikea katalógusban is simán megállta volna a helyét. De most...

Szentséges jó ég! Most úgy fest, mint ahová védőfelszerelés nélkül életveszélyes lenne betennem a lábam. Biztos vagyok benne, hogy a gyermekeim összes eddig felhalmozott játékaik itt hevernek. A falakat alkoholos filccel összefirkálták. A kanapé párnái a földön hevernek, az egyiknek a közepén egy ragacsos kólásüveg éktelenkedik. Annie nagy szerelmére (nyugodjon békében), ki kent Nutellát a kanapéra? Baszszuskulcs!

– Anyuuuuu – nyöszörög Nathan. Vajon már túl késő lenne az örökbeadáson gondolkodnom?

– Nathan, szívecském, hát itt meg mi történt? – Díjat érdemelnék a színjátszásomért. Úgy tűnik, semmit nem észlel abból, hogy egy hajszál választ el attól, hogy eldurranjon az agyam.

Nathan megvonja a vállát.

– Undi volt a gumicuki és kiköptem.

– Miután leszopogattad róla a cukrot? – kérdezem.

– A cukor bulis – bólínt.

– Szóval bulisnak találsz – mondok. – Mondd csak, a rumlizást is bulisnak találtad?

Nathan nagy böszön bólogatni kezd, majd – gondolom, a csikorgó fogaim vagy a rángatózó szemem láttán – rájön, hogy nem ezt szerettem volna hallani tőle, és gyorsan nemlegesen rázni kezdi a fejét. Okos fiú.

– Próbáljuk meg menteni a menthetőt, rakjunk rendet.

Voltam olyan hülye, hogy megszagoltam a kanapéra kent Nutellát. Á, basszus, de hát ez nem is Nutella!

– De anyuuuuu – mondja keservesen.

Veszek egy mély levegőt.

– Tudom, hogy a fejed be van zsongva, és a kezed is be van zsongva, de ma van a nővéred születésnapja, és muszáj lenne feltakarítanunk. Mit szólnál hozzá, ha közben elénekelnénk a rendrakós dalt?

Egyetlen rendrakós dalt sem ismerek. Mi lenne, ha átkölnének egy Beyoncé-dalt? Biztos megtenné. (Balra, balra, minden kis vackot át a sarokba.)

– Nem, anyu – mondja a fejét rázva. – Jax a szőnyegre rókázott.

Szóhoz sem jutok. Teljesen megnémított a szörnyület. Hogyan fogom kitakarítani a szart a kanapéból és a hányást a szőnyegből, mielőtt még a lányok hazaérnének? Kétlem, hogy az eau de hányás meghozná a partihangulatot.

– És anyu... – kezdi Nathan, de az arcomra kiülő lesújtó pillantás belefojtja a szót. Remegő ajkai láttán rémes érzés kerít hatalmába.

– Ne haragudj, szívecském – erőltetem magamra a legjobb nemvagyok-ám-rossz-anya hangomat. – Mi a baj?

– Nekem is rókáznom kell.

Álljon meg a menet, te kis ágyékmanó! Ha rajtam múlik, biztos nem fogsz rókázni!

Vagy legalábbis nem a krémszínű szőnyegemre.

Villámgyorsan felkapom, és egy másodperc töredéke alatt elviharozok vele a földszinti mosdóba. Kisebbik fiam mindeközben boldogan játszik a saját hányása mellett egy kisautóval és a kakás pelenkájával, amit ő szedett le magáról.

Épp időben érkezünk. A szép, új, fehér felsőmet nem érte nagy kár, a cukros hányás nagy része sikeresen a vécékagylóba került. Azal próbálom vigasztalni magam, hogy a jövőben mindez már csak egy rossz emlék lesz, amin nevetni fogok. Már látom is a lelki szemem előtt, ahogy felidézem nekik ezt a napot, amikor meglátogatnak az idősek otthonában. Vodkától kótyagosan fogom elmesélni nekik a történeteket – természetesen én kérném meg őket, hogy csempészenek be nekem egy üveggel –, és sokkal jobb színben látom majd az egészszet.

Miután Nathanból kijött minden, aminek ki kellett, a fejét a hányástól nedves mellkasomra fekteti. Nagyon úgy tűnik, hogy mindenféle „zsongás” kiszállt belőle: a szemeit lecsukva elalszik a karjaiban. Legalábbis remélem, hogy csak alszik, és nem a temérdek cukortól esett kómába.

Ilyenkor jövök rá, hogy mennyire szeretem a gyerekeimet. Ilyenkor, amikor végre alszanak. Imádom Nathant az utolsó porcikájáig. Egy igazi kis csirkefogó, de én pont így szeretem. A szívem duzzadásig telik szeretettel, amikor a kék szemű kisfiamra pillantok. Óvatosan felviszem az emeletre és az ágyára fektetem, aztán előveszek egy kopottas, szürke pólót, hogy átöltözzek a takarításhoz. A lépcsőn lefelé haladva épp a pólót húzom magamra – kezem a fejem fölé emelve, fejem a póló alatt, a kényelmetlen melltartóm premier plánban –, amikor megüti a fülem, hogy valaki kinyitja a bejárati ajtót, és olyan hangosan kap levegő után, amihez foghatót még életemben nem hallottam. Megigazítom a pólót, és megpróbálok valamelyest vállalható formát ölteni. Az ajtóban az elsőszülött gyermekem áll, tekintetéből sugárzik a harag és a megalázottság. Mellette Mia, a legeslegjobb barátnője áll, aki a sokktól a szája elé kapta a kezét. Nem elég, hogy melltartóban kellett látnia, de a hányás látványától egyre zöldebb lesz az ábrázata. Mielőtt még bármit is mondhatnék, Gemma kifakad.

– Ó. Te. Jó. Ég. Muszáj mindent tönkretenned? Lehetne, hogy egyszer nem égetsz le mások előtt?!

Úgy beszél, mintha ő lenne az anya, akinek meg kell dorgálnia a rosszkodó gyermekét. Meg sem várja, hogy megmagyarázzam a helyzetet. Felkapja Jaxet a padlóról, és az emeletre viharzik, miközben azt motyogja Miának, hogy „ebben a házban mindenről neki kell gondoskodnia”.

– Azért túlzásokba ne essünk – mormolom magam elé.

Csak a hormonjai miatt viselkedik így. Vagy lehet, hogy ez a kora velejárója. Vagy az is meglehet, hogy nem szükséges kifogásokat keresnem, a lányom magától ilyen szörnyű. Az a fajta szörnyű gyerek, akiről mindenki sutyorog a szülinapi bulik után... Nem. Nem, ő az én lányom. Ő nem ilyen szemét. Ez biztosan csak a korról jár. A pubertás senkit sem kímél. Nagyon megviselhet egy gyereket, ha látnia kell a saját anyját melltartóban. Mentségére legyen szólva, hogy egy olyan jelenetre ért haza, ami akár egy gyermekvédelmi reklámban is szerepelhetett volna. Jóvá fogom tenni. Ez lesz élete legszebb születésnapja. Én magam fogok gondoskodni róla, hogy így legyen. És amint rájövök, hogyan kell eltávolítani az alkoholos filces firkálmányokat a falról, hogyan kell kiszedni a hányást a szőnyegből és hogyan kell kitakarítani a szart a kanapéból, meg is fogja kapni a tökéletes bulit.

A kurva életbe!

2

Öt, hat, hét, nyolc

MAGAM SEM HISZEM EL, hogy milyen gyorsan helyre tudtam hozni a fiúk által okozott kárt. Mire Paul – az én Rachelöm Ross-sza – hazaér a munkából, már majdnem minden visszakerült a helyére. Ugyan az alkoholos filces szituációra még nem sikerült megoldást találnom, de nincs semmi, amit egy ügyesen elfordított dohányzóasztal ne tudna megoldani.

Meglehet, hogy mostanra úgy nézek ki, mint egy rakás szerencsétlenség, és az is elképzelhető, hogy töltöttem magamnak egy pohár bort (csupán egészségügyi okokból), de győztesen kerültem ki a csatából. Szerencsére Paullal jól ismerjük egymást. Például tudom, hogy péntekenként a munkából hazaérve mindig felnyit egy üveg sört, és arról fantáziál, hogy mit fogunk rendelni a kínai étteremből, miután lefeküdtek a gyerekek. Nem szoktam megjegyzést tenni a szokásaira. Sosem szoktam arról faggatni, hogy ugyan miért kell újra és újra át tanulmányoznia a menüt, mikor mindketten pontosan tudjuk, hogy

csakúgy, mint minden héten, most is egy egyszemélyes kosarat fog rendelni extra húsgolyókkal.

Cserébe ő is nagyon jól tudja, hogy ha egy nap arra ér haza, hogy én már a sokadik pohár rozémat szürcsölgetem és néha megrándul a szemem, jobb, ha csak akkor szólal meg, ha bocsánatot akar kérni, amiért teherbe ejtett azzal a gyerekekkel, amelyik aznap éppen kiakasztott.

– Szeretnél beszélni róla? – kérdezi.

Válaszképp csak a fejemet rázom. Ha beszélni kezdenénk, biztosan tökön rúgnám.

– Ezúttal melyik húzta ki nálad a gyufát?

– A két fiú. Volt itt minden: hányás, szar, alkoholos filc. Kész káosz volt, Paul. Kész káosz.

– Volt olyan rossz, mint mikor Sudocremmel bekenték a kanapét?

Egy pillanatra a gondolataimba merülök. Az sem volt egy leányálmom, de mégsem veszélyeztette egy hormonális majdnem-tinédzser lány születésnap buliját.

– Rosszabb volt – mondom, majd kortyolok egy nagyot az italomból. Paul szeme alig észrevehetően elkerekedett. – Ha riasztást kellett volna kiadnom a kialakult helyzetre, vöröset kapott volna, vagyis jobban mondva barnát. Gemma és Mia is pont a felfordulás kellős közepén ért haza. És meglehet, hogy még cicit is villantottam előttük.

– Ó! – mondja, amire csak egy bólintással felelek. Ezzel mindent elmondtunk. Mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy az elsőszülött gyermekünk milyen ingerlékeny lett. – Ahhoz képest egészen jól fest minden – mondja, miközben körülnéz a konyhában, ami ekkorra már ismét teljes partidíszben pompázik. – Tetszett neki?

– Még nem látta. Amint hazaért, rögtön felviharzott. A szobája előtt hagyta nekik egy kis üdítőt és nasit. A kiszűrődő zajok alapján

épp TikTok-videót csináltak Miával, szóval bízom benne, hogy valamivel jobb lesz a hangulata, mire a többi barátja is megérkezik.

A faliorára pillantok. A vendégek bármelyik pillanatban megérkezhetnek. Eszem ágában sincs bármi olyat tenni, amivel még egyszer magamra haragíthatnám Gemmát, így megkérem Pault, hogy segítsen készülődni a fiúknak a lefekvéshez, amíg én gyorsan lezuhanyozok. Pizkosul szerencsés egy nő vagyok. Paulon tisztán látszik, hogy nemrég ért haza a munkából. Testén izzadság gyöngyözik, arcát és kezét motorolajfoltok díszítik. Éjsötét hajával és magas testalkatával úgy fest, mintha most lépett volna ki egy naptárfotózásról. Feltéve, hogy azon a fotózáson olyan férfiakat örökített meg, akiknek kockahas helyett aputestük van. Hé, addig ne szöld meg az aputestű pasikat, amíg nem volt dolgod eggyel! Számomra nem létezik tökéletesebb férfi a férjemnél.

Mire Gemma barátnői megérkeznek, már nyoma sem lesz annak az izzadságszagú, idegösszeomlás szélén álló nőnek, aki néhány órával ezelőtt voltam. Az a menő anya leszek, akire minden tinédzser vágyik. A vendégek nemsokára itt lesznek, ezért a rendes zuhanyzás helyett csak egy cicamosdásra tudok időt szakítani. Nedves hajamat egy kusza kontyba fogom, és gyorsan magamra kapom az új pizsimet, amit csakis erre az alkalomra vettem. Szeretném, ha látnák, hogy én is ugyanúgy vártam ezt a bulit, mint ők. A tükörbe pillantva arra a következtetésre jutok, hogy jól nézek ki. Sőt, egész csini lettem. Kétségtelenül csini lettem.

Végre magam mögött hagyhatom a mai nap katasztrófális pillanatait, és csak arra kell koncentrálnom, hogy a lányomnak egy igazán felejthetetlen partiban legyen része. Nem lesz semmi baj. Álomból felkeltve is meg tudnám csinálni. Tinédzserkoromban mindenki arra vágyott, hogy meghívjam a szülinapi bulimba. Pizsipartit tartottunk, karaokéztunk és táncoltunk. Olyan sokat nevtünk, hogy

belefájdult az oldalunk. Ha szerencsénk volt, egy-két órára megpihentünk. Hetekig csak arról beszélt mindenki, hogy milyen jó volt a bulim.

A véremlenben van a szülinapi bulik szervezése. Még könyvet is írtam róluk!

A csengő hangja és a lányom lépteinek hangos dobogása szakít ki a gondolataim közül. Megérkeztek Gemma barátnői. Olyan fülsértő sikoltozások közepette vonulnak be a házba, hogy félő, a borospoharaim lesznek a nap következő áldozatai. Izgatottan lépkedek a konyha felé. Alig várom, hogy Gemma meglássa a lufikat, a muffinokat és a diszkólámpát.

A lányom szóra sem méltatja a pizsamámat. Semmit nem tudok kiolvasni az arc kifejezéséből. Az új, *Jóbarátok*-mintás pizsamáját öltötte magára, és olyan tökéletes sminket varázsolt az arcára, amire én a harminchat évem alatt egyszer sem voltam képes. Hogy lehetnek ilyen ügyesek ezek a tinik? Honnan tudják, hogyan kell kontúrozni, kiemelni a szemüket és tusvonalat húzni? Az én időmben az arcunkat Pan Stik- vagy Elizabeth Arden-termékekkel vakoltuk. Korrektorral fedett ajkainkat szájceruzával húztuk ki, és úgy kentünk a pirosítót az orcánkra, hogy azt a Worzel Gummidge Sally nénikéje is megirigyelhette volna. Akkoriban tényleg elhittük, hogy mekkora ászok vagyunk.

Ezek a lányok meg úgy pingálják az arcukat, mintha sminkmesterként jöttek volna a világra. Irigylem is a tehetségüket, ugyanakkor megható látni, hogy mit tudnak. Gemma kész nagylány lett. Bárcsak sose nőne fel! Bárcsak megállíthatnám az időt, mielőtt még éjfél ütne az óra! Azt akarom, hogy örökké ilyen kicsi maradjon. Az én kicsikém.

– Gyertek, menjünk fel! – invitálja az emelet felé a barátait. – Még el kell készülnötök.

– Nem is nézed meg, hogy milyen lett a konyha? – kérdezem. – Beszereztem az összes kedvencedet. Még Rocky Road jégkrémet is vettem!

– Mi inkább pizzázni szeretnénk – mondja olyan hűvös hangon, ami számomra felér egy szíven döféssel.

Tavaly már hat héttel a születésnapja előtt elkezdett nyaggatni ezekkel a vacak, rózsaszín muffinokkal. Majd az örületbe kergetett. Minden egyes alkalommal, amikor bevásárolni indultam, bejelentette, hogy velem akar jönni, és izgatottan vásárolgatta a nassolnivalókat a bulira. Minden egyes alkalommal megjegyezte, hogy „ezek a bulira kellene, nem azért vesszük, hogy apuval befaljátok, amikor alszunk”. Egy rendezvényszervező is megirigyelhette volna azt, ahogy a kislányom a Little Mix témájú bulijára készült. Most meg alig várja, hogy végre elvonulhassanak, és inkább pizzáznának.

– Sziasztok, lányok! – köszön nekik az ajtóban megjelenő Paul. – Na, ki akar bulizni?

Amint ez a mondat elhagyja a száját, bohókás kis táncot kezd lejteni. A táncikáló férjemet látva felszalad a szemöldököm, Gemma és a barátnői viszont olyan jót nevetnek rajta, mintha ennél viccesebbet még életükben nem láttak volna. Az apukáknak mindent elnéznek. Az sosem baj, ha az apád hoz kínos helyzetbe. Gemma sem tudna hosszabb ideig haragot tartani az apjával. Ők ketten mindig is elválaszthatatlanok voltak.

– Gemma, anyukád rengeteget dolgozott a konyha dekorálásával. Mielőtt még felrohannátok, gyertek, vessetek rá egy pillantást.

Természetesen az ő kérésére már nem forgatja a szemét.

– Oké, apu, megnézzük – mondja egy mézédés mosoly kíséretében, és a konyhába vezeti a barátait.

Nagy kő esik le a szívemről, amikor meghallom, hogy a lányok örömteli visongásba kezdenek. Egymást túlharsogva dicsérik a

szülinapi pompában álló konyhát. Gemma hangját tisztán ki tudom venni a zűrzavarban.

– Csajok! – szólítja meg a barátnőit. – Muszáj megkóstolnotok ezeket a muffinokat! Higgyetek nekem, ezek a világ legfinomabb sü-tijeit!

A megkönnyebbüléstől könnyek szöknek a szemembe. Paula pil-lantok. Egy hatalmas, én-megmondtam mosollyal néz vissza rám.

– Minden rendben lesz! – kacsint rám.

Lehetséges többször beleszeretni ugyanabba az emberbe? A belém vetett hite megingathatatlan. Ez már a kezdetektől így van.

– Ha engem kérdezel, a fiúk nem fognak egyhamar elaludni. Na- than aludt egyet délután is?

Elég egy pillantást vetnem rá, és már tudja is, hogy a kérdésére a válasz a traumatizáló délutánban rejlik.

– Értem – bólint. – Berakok nekik valami mesét. Te menj, és érezd jól magad!

– Kösz, drágám! – mondom. A férjem rendes ember. Ha bármi van, rá mindig számíthatok.

– Egyébként – mosolyodik el – nagyon dögös vagy ebben a pizsa- mában. Flanel?

– Más szóba sem jöhetett – felelem egy hatalmas vigyorral az arco- mon. – Ez a Primark egyik legkitűnőbb darabja. A Victoria's Secret labdába sem rúghat mellette!

– Egyetértek – feleli, miközben tetőtől talpig végigmér. – Te min- denben észvesztően festesz.

– Arra gondoltam, hogy később talán magamra kaphatnám a köntösömet is – kacsintok rá.

– A túlméretes bolyhosat? – kérdezi tettetett vágyakozással.

– Végül is, péntek van – búgom. – Ugye nem feledkeztél meg a pénteki hagyományainkról?

A kezemet végigfuttatom a mellkasán, és mélyen a halványkék szemébe nézek.

Paul közelebb lép hozzám, forró lehelete lágyan cirógatja arcomat.

– Nem hittem, hogy mára az is tervben van. Azt hittem, hogy a lányok miatt nem akarod – mondja elfulladva.

– Ó, Paul! Semmi, de tényleg semmi sem állhat a pénteki hagyományaink útjába.

Paul halkan felnyög.

– Már alig várom – mondja, és közelebb hajol, hogy megcsókoljon.

– Még várnod kell egy kicsit – figyelmeztetem. Mielőtt még ajkaink összeforranának, egy ujjamat az ajkára teszem, és óvatosan eltolom magamtól. – A *Gogglebox* kilenckor kezdődik.

Mindketten elnevetjük magunkat, és a helyzet kétértelműsége miatt kissé elpirulunk. Életem során rengeteg döntést kellett meghoznom. Nem vagyok biztos benne, hogy minden alkalommal jól döntöttem, de kétségtelen, hogy Paul életem egyik legjobb döntése volt. Nem sok férfi tudná értékelni a humoromat. Meglehet, hogy a hétvégéink már nem torkollnak olyan oltári kicsapongásokba, mint egykoron, de a péntek esti kanapén ücsörgős *Gogglebox*-nézésről a viláért nem mondanánk le. Ezalatt a pár óra alatt megfélemezünk a világról, a gyerekeinket is beleértve, és csak mi ketten létezzük.

A mai nap történései után nem is kellene, hogy megleljen, hogy Gemma nem kér a segítségemből. Benézek a konyhába, hátha szükségük van valamire, de szinte azonnal el is hessegetnek. Felajánlom, hogy segítek nekik a sminkelésben, de erre is csak nemleges választ kapok. Nem is értem, miért fáradoznak a sminkeléssel, úgysem mennek sehová, maximum fel az emeletre, hogy aludjanak.

Teljesen ledöbbenek az asztalon szétszórt paletták, szájfények, highlighterek és púderek láttán. Életemben nem voltak ilyen minőségi és drága dolgaim.

Azt sem hagyják, hogy a pizzát megrendeljem nekik. Gemma ragaszkodik hozzá, hogy a karácsonyra kapott iPhone-ján keresztül adja le a rendelést. Amióta csak megkapta, alig hajlandó pár másodpercre megválni a kütyütől. Az ujjai villámgyorsan végigcikáznak a készüléken, és még azelőtt leadja a rendelést, hogy annyit mondhatnék: „Rendelnél nekem egy fokhagymás kenyeret?”

Csüggedten kiülök a télikertbe, és a magányba burkolózva hallgatom izgatott cseverészésüket. Amikor felcsendül a zene, gondolatban újra visszarepülök a fiatal éveimhez. A popzene volt a mindenem. A Steps koreográfiáit álomból felébresztve is el tudtam volna járni. A Backstreet Boys összes dalát kívülről fújtam. Az Ariana Grande-dalok énekelgetésével meg-megszakított beszélgetésüket hallgatva elfog az irigység. Nem könnyű a tizenhárom évesek élete. Kicseszett nagy szívás a pubertáskor. Semmi pénzért nem élném át még egyszer, főleg nem most, a közösségi média uralma alatt. De milyen jó is volt a barátaimmal együtt, teli tüdőből énekelni a kedvenc számainkat! Mit meg nem tennék még egy ilyen alkalomért! Valószínűleg ezért pattanok fel az ülőhelyemről, amint meghallom a Steps „Tragedy” című számának nyitóakkordjait. Most képzelődöm, vagy tényleg ezt az ütős számot hallgatják? Meg sem tudnám pontosan mondani, hány órát töltöttem a szám koreográfiájának megtanulásával. Akkoriban annyi időm lehettem, mint most Gemma. Arról álmodoztam, hogy H-hoz fogok feleségül menni (akkor még nem tudtam, hogy a férfiakhoz vonzódik), és azt tervezgettem, hogy az esküvőnkön erre a dalra fogunk táncolni. Totál komolyan elhittem, hogy ez meg fog történni. Teljesen meg voltam győződve arról is, hogy egyszer Stephen a Boyzone-tól és Mark a Westlife-től is meg fogja kérni a kezem...

Váltig állítom, hogy sokat tanulhatnának tőlem a fiatalabb generációk. És most végre eljött az a pillanat, amikor megmutathatom nekik, mit tudok! Széles mosollyal az arcomon rontok be a konyhába.

– Lányok, tudtátok, hogy ehhez a számhoz, sőt az összes többi Steps-számhoz is létezik koreográfia? El sem tudjátok képzelni, miből maradtatok ki! Na, figyeljetek, megmutatom nektek!

A kezemet a fejem fölé emelve együtt mozgok a ritmussal. A refrénhez közeledve egyre fokozódik az ütem, mire rázok egyet a vállamon. Kinek kellene azok a robotszerű, bonyolult, TikTok-os koreográfiák, amikor mi, az idősebb generáció már évekkel ezelőtt megfejtettük, hogy milyen a jó boogie?

Már épp vetném bele magam a refrén második felébe (annyira jól toloom!), amikor a lányomra vándorol a tekintetem.

Teljesen elszörnyedt a táncom láttán.

ELSZÖRNYEDT tőlem a lányom!

Meg merem kockáztatni, hogy most sokkal jobban lesokkolódtok, mint amikor egy szál melltartóban jelentem meg előtűk. Sosem láttam még ennyire megalázottnak. A kezemet lassan magam mellé engedem. Mia, egyem a lelkét, próbálja utánozni a mozdulataimat, de szegénynek még nem esett le, hogy a kezek leengedése nem a koreográfia része.

– Ó. Te. Jó. Ég. Anyu! Ez most tényleg muszáj volt? Tényleg azt hiszed, hogy ettől menő leszél? Olyan... olyan... olyan ÖREG vagy már ehhez!

Az *öreg* szó úgy hasít belém, akár a kés. A lányom barátai a földre szegeznek tekintetüket. Kínos csend ereszkedik a konyhára.

– Gemma, kicsim, én csak meghallottam, hogy ezt a számot hallgatjátok, és arra gondoltam...

– Nem is ismerem ezt a számot! – ordítja el magát. – Csak azért indult el, mert Mia anyukája véletlenül a mi Spotify lejátszási listánkhoz adta.

Hát persze. Oké. Összegyűjtöm minden megmaradt méltóságomat, és bocsánatot kérek tőlük. Nem szabadna hagynom, hogy így beszéljen velem, de ha elkezdenék veszekedni vele a barátai előtt, csak még mélyebbre ásnám a kettőnket elválasztó árkot. Majd később megbeszéljük.

Az arcom rákvörösen ég, de nem mondok semmit, csak fogom és átvonszoló az „egyáltalán nem menő, öreg” seggemet a nappaliba. A sírás kerülget.

Kész katasztrófa ez a mai nap.

3

Mindenki meneküljön! Bonnie Tyler-riadó!

AZ ANYÁM MINDIG IS NAGYKANÁLLAL habzsolta az életet. Bár még hajkurássza a kihívásokat, az évek múlásával egy kicsit azért csillapodott a kalandvágya. Azt viszont el kell ismernem, hogy amikor annyi idős voltam, mint az én drága Gemma lányom, én sem az anyámhoz fordultam, ha le akartam nyűgözni a barátaimat.

Hatalmas fülbevalóival, tupírozott hajával és lehengerlő személyiségével ő volt az a nő, aki mindenki tekintetét magára vonzotta. Ha ez nem tette volna még elég feltűnő jelenséggé, az éneklés garantáltan felejthetetlenné tette lényét. Az énektudását egy régi mondással tudnám a leginkább jellemezni: tehetsége nem sok volt hozzá, lelkesedése viszont annál inkább. Derryi nő lévén – mifelénk a gyerekek szinte énekelve jönnek a világra, és nincs olyan ember, aki élete során legalább egyszer ne vett volna részt a Feis Doire Colmcille keretében

megrendezett énekversenyen (ez megtörténhetett önszántából vagy társadalmi nyomás miatt, de a lényeg, hogy ezen mindenki átesik) – meg volt győződve arról, hogy Isten azért adott neki hangot, hogy akkor, és ott, és annyit énekeljen, amennyit csak akar.

Csakúgy, mint minden derryi lakosnak, neki is megvolt a maga „magánszáma”, amit ha álmából ébresztették volna fel, akkor is elő tudott volna adni. Ha egy derryi polgár nem rendelkezett ilyennel, akkor már foghatta is a cókókját, mert a Foyle ezen partján nem szívesen látják az efféle embereket.

Édesanyám magánszáma nem más volt, mint Barry Manilow *Could It Be Magic* című dala. Ha tehetem, inkább nem is kínzom magam az éneklő anyám emlékképével. Amint lehunyom a szemem, szinte már látom is magam előtt a nagyim nappalijában játszódó jelenetet: a nénikéim és a bácsikáim egymás mellett ülve tapsolnak a zene ütemére, az anyám pedig a kandalló tüze előtt olyan átéléssel és hangerővel adja elő ezt a dalt, hogy annak tíz mérföldön belül mindenki fültanúja lehet.

Az is épp elég rossz volt, mikor a családtagjaink előtt ragadt mikrofont és kezdett énekelni, de ahhoz a megaláztatáshoz semmi sem ért fel, amit akkor éreztem, amikor a tizennegyedik születésnapjaimon fakadt dalra. A barátaim hitetlenkedő tekintettel követték végig anyám performanszát, miközben igyekeztek visszafogni a belőlük kitörni vágyó kuncogást. Kinevetni valakit éneklés közben? Errefelé ez kész szentségtelenségnek számított! Az emléket felidézve érzem, ahogy arcomat elönti a pír. Akkor és ott megfogadtam, hogy ha egyszer lesznek gyerekeim, sosem fogom őket kitenni ilyen megaláztatásnak. Ők nem fognak átélni semmiféle Barry Manilow-katasztrófát. Nem bizony!

És mégis itt vagyunk. Sosem fogom elfelejteni a lányom arcára kiült borzadályt. Jesszusom, Barry Manilow-vá váltam? De... de

nekem Beyoncének kellene lennem! Most akkor hivatalosan is én vagyok a világ legcikibb anyukája?

– Minden rendben, drágám? – kérdezi Paul, és megpaskolja a karnapét, hogy üljek le mellé.

Válasz helyett csak a fejemet ingatom.

– Még mindig üldöznek a délután történetek rémképei? – kérdezi.
– Hátha ez egy kicsit jobb kedvre derít: szerintem a fiúk már rég kidőltek. Később benézek hozzájuk, és ha már biztos, hogy alszanak, átviszem őket a szobájukba.

– Most nem a fiúk miatt vagyok elkeseredve – válaszolom, és legnagyobb döbbenetemre beszéd közben elcsuklik a hangom. – A délután történetek emellett labdába sem rúghatnak – ülök le mellé szipogva.

Az egyik karjával átkarol, én pedig végre békére lelek az ölelésében.

– Szeretnél beszélni róla? – kérdezi, majd egy pusztit nyom a fejemre.

A fejemet rázva tiltakozom. A legkevésbé sem szeretném felidézni és újra átélni a történeteket, de mégsem tudom magamban tartani a szavakat.

– Tényleg kínosan viselkedem? – kérdezem.

Paul a kérdés hallatán elhúzódik tőlem, és úgy néz, mintha nem is ismerne rám.

– Ja, de olyan viccesen kínosan szoktál viselkedni.

– Hogy érted, hogy viccesen kínosan?

– Hát, te sosem féltél szabadjára eresztetni a benned lakozó írt. Sosem érdekelt, ha mások bolondosnak tartottak, neked csak az számított, hogy te jól érezd magad. Ez az egyik dolog, amit úgy imádok benned. A legtöbb esetben – teszi hozzá egy kacsintás kíséretében.

– Most nem arról beszélek, amikor szándékosan hülyét csinálok magamból. Hanem... Szerinted tényleg ciki vagyok? Gemma

mostanság öt percet sem bír eltölteni a társaságomban, és most is, amikor együtt akartam volna bulizni velük...

Hát, meg sem kellett szólalnia, az arckifejezése épp eleget beszélt helyette.

– Te együtt akartál bulizni velük? – hitetlenkedik.

– Aha. Mégiscsak ma van a születnapja, és eddig mindig együtt ünnepeltünk. Tavaly még semmi baja nem volt velem.

– Nagy különbség van a tizenkettedik és a tizenharmadik születnap között – mondja, mintha neki több tapasztalata lenne a gyereknevelésben, mint nekem. – Manapság tizenhárom évesnek lenni olyan nagy szám, mint nekünk a tizenöt vagy a tizenhat volt. Gondolj csak vissza, milyenek voltunk mi ennyi idősen. Tudom, jó rég volt már, de próbálg meg visszaemlékezni azokra az időkre.

Játékosan a karjára csapok.

– Hé-kás! – mondom. – Nem is volt az olyan rég!

– Ha te mondod – feleli. Szája szélén egy aprócska mosoly bujkál. – De térjünk vissza a lényegre. Idézd csak fel, milyenek voltunk tizenöt-tizenhat éves korunkban. Ha az anyánk berontott volna a bulinkra, mi is legszívesebben az ágyunk alá bújtunk volna, és addig elő sem másztunk volna, amíg a tinédzseréveink véget nem értek, remélve, hogy addigra már mindenki elfelejtkezett arról a megsemmisítő pillanatról.

Ebben van némi igazság. Ismét édesanyám jut eszembe, amint teljes Copacabana-üzemmódba kapcsol. Imádtam tupírozni a hajamat, aminek eredményeképpen úgy festettem, mintha egy madár rakott volna fészket a fejemem. Amíg én szörnyülködtem, ő váltig állította, hogy ez a legdivatosabb hajviselet. Velem ellentétben a barátaim GHD hajvasalókkal és szőke melírcsíkokkal szépítették magukat.

– Minél magasabbra tupírozod a hajad, annál közelebb kerülsz a mennyhez – mondogatta.

Az egyetlen ok, ami miatt akkoriban nem sok választott el a mennytől, az a hajamat összetartó eszméletlen mennyiségű, gyúlékony hajlakk volt. Istenem, még élénken él bennem, mennyire pánikba estem, ha valaki a közelemben rágyújtott egy cigire.

De azért én messze nem voltam ennyire gáz... Ugye?

– Csak be akartam mutatni nekik, hogy milyen koreográfia...

– Itt álljunk is meg – szakít félbe. – Te, a kétségtelenül fiatal és gyönyörű feleségem, eltáncoltad egy szám koreográfiáját egy csapat hormonoktól túlfűtött tizenkét-tizenhárom éves tini előtt?

Egy bólintással felelek.

– Meg merjem kérdezni, melyik számról van szó?

Éreztem, ahogy az arcom lángolni kezd.

– Ez a részlet a történet szempontjából abszolút nem lényeges – mondom.

– Ó, szerintem nagyon is lényeges – feleli, és látszik rajta, hogy jól szórakozik a helyzetemen.

– Jó, legyen. A Stepstől a „Tragedy”. Mentségemre szóljon, hogy azt hittem, szeretik ezt a számot. Mégis mi másért lenne a lejátszási listájukon? Amint meghallottam, egyből arra gondoltam, hogy végre mutathatok nekik valamit az én időmből. Mostanában úgys mindenhonnan azt hallani, hogy visszatértek a kilencvenes évek.

– És ez így is van, de szerintem ezalatt azt értették, hogy a kilencvenes évek zenei stílusa és divatja tért vissza. Nem arra gondoltak, hogy ismét menő csápolva táncolni – világosít fel. – De folytasd csak. Ott tartottunk, hogy a „Tragedy” koreográfiáját mutattad be nekik, és...

– Hát, nem lett jó vége – mesélem. – A Steps-számnak már a címében is benne van a tragédia szó, és hát mondjuk úgy, hogy ehhez hűen az előadásom is tragédiába fulladt. Gemma majd elsüllyedt szégyenében. Azt vágta a fejemhez, hogy mindent tönkretettem.

A barátai kinevettek, nekem pedig bele kell nyugodnom abba, hogy hivatalosan is Barry Manilow-vá váltam.

– Na, ne siess annyira! Hogy jutottunk el a Stepstől Barry Manilow-ig?

– Az anyám az oka – válaszolom, mintha ezzel mindent megmagyaráztam volna.

– Az anyád az oka. Az anyád, aki jelenleg Donegalban nyaral a nővéreivel?

– Az anyám, aki ha már esetleg elfelejtetted volna, nem egy, hanem két Barry Manilow-számot is eldalolt az esküvőnkön. És ha ez még nem lett volna elég, a kis magánszámának fináléja a „Total Eclipse of the Heart” volt, amiből Bernadette nénikémet sem hagyta ki, és rávette, hogy ő énekelje a „turn around”-os részeket.

– Ó, igen – mondja. Végre leesett neki a tantusz. – Ha engem kérdezel, azért a Steps kicsit sem olyan ciki, mint a nyolcvanas évek rockzenéje. Gemma túl fogja tenni magát a törtéteken. Idővel. Bár lehet, hogy terápiára lesz szüksége.

Paullal szeretjük ugratni egymást, de sosem megyünk át sértegetésbe. Ismét eszembe jut, miért is vagyunk olyan jók együtt. A kapcsolatunk kényelmet és biztonságot nyújt számunkra. Tökéletesen kiegészítjük egymást. Ismerjük egymás rutinját. Tudjuk, mik a párunk vágyai, félelmei, hóbortjai. Tudjuk, miket nem szeret a másik, és már kívülről fújjuk egymás kínos sztorijait is. Ha már a ciki történeteknél tartunk: ha versenyeznénk, ezen a téren biztosan én nyernék. Már megannyit magam mögött tudhatok, és ha ilyen ütemben haladok, az életben nem ér utol.

Ám a férjem mellett ülve – az új pizsamámat viselve, és várva, hogy megérkezzen a kínai, és végre elkezdhessük nézni a *Gogglebox*-ot – egy kérdés csak nem hagy nyugodni. Lehetséges lenne, hogy nagyon elkényelmesedtünk egymás mellett? Elképzelhető, hogy túlságosan

ragaszkodunk a jól megszokott, unalmas kis életünkhöz? Fogalmam sincs, hogy milyenek a mai fiatalok. Popkulturális téren még mindig le vagyok ragadva a kilencvenes évek végén és a kétezres évek elején. Számomra ezek az évek jelentették az önfelfedezés időszakát. Akkoriban váltig állítottam, hogy egy nap híres leszek. Az én időmben erre csak úgy volt esélye az embernek, ha volt tehetsége valamihez. Én énekesnő vagy színésznő szerettem volna lenni. Világhírről álmodoztam. Nem csak a helyi közönséget akartam meghódítani: az volt minden vágyam, hogy a West Enden és a Wembley Stadionban léphessek fel. Milyen jó lett volna rajongók előtt énekelni a dalaimat, és hallani, ahogy velem együtt kántálják a sorokat! A fenébe is, mit meg nem tettem volna, hogy a Steps Claire-jének a helyébe kerüljek, és én taníthassam meg a világnak a „Tragedy” koreográfiáját! Beyoncé, Britney, Christina – bármelyikőjükkel szívesen cseréltem volna életet. Sőt, már azzal is beértem volna, ha egy lánybanda tagja lehetek. Mondjuk a Sugababesé. Akár hiszitek, akár nem, nem volt ez olyan lehetetlen küldetés, az a banda gyakrabban cserélte a tagjait, mint én a bugyijaimat.

Ehelyett harminchat évesen a péntek estéimet kényelmes pizsiben töltöm a természetes valómban – egy leheletnyi smink sem borítja az arcom. Alsóneműk közül a legkényelmesebb bugyimra esett a választásom, a melltartóimat esténként olyan messzire kerülöm, amilyen messzire csak lehet. Épp elég, hogy napközben kordában kell tartanom a cickóimat. Szóval igen, a nap nyugodtabb órái nálam nem a csábító fehérneműkről és vágytól fűtött pillanatokról szólnak. Ami nem a kényelmet szolgálja, arról inkább nem is akarok hallani. Nincs itt semmi szexizés, a köldökömig érő bugyikról nem vagyok hajlandó lemondani. A szülés után az összes csinos alsómat felváltották a „nagy bugyik”, és meg kell mondjam, nem olyan könnyű visszaállni a régi módra. A tangának már a gondolatától is kiráz a hideg.

A naptáramba egy világ körüli turné sincs beütemezve. A napjaimat nem a következő kasszasikergyánús filmszerepem sorainak tanulásával töltöm. Az *OK!* magazin fotósa sem járt nálunk, hogy lőjön rólam néhány képet az új számuk címlapjához. Ehelyett, miután kínos helyzetbe hoztam a lányomat, csak ülök itt a kanapén a férjem mellett, a melleim szabadok, mint a madár, és azt csináljuk, amit minden péntek este.

Gemmának mindvégig igaza volt. Egyáltalán nem vagyok menő. Még tettetni sem tudom, hogy menő vagyok!

– Meg akarom mutatni neki, hogy igenis menő vagyok – jelentem ki már-már suttogássá tompult hangon.

– Drágám, ne rugózz ezen a menőségen. Itt vagyok neked, és szép az életünk. Kit érdekel, hogy mi számít menőnek, és mi nem?

– Tényleg így gondolod? – kérdezem. – Neked sosem fordulnak meg ilyen kérdések a fejedben? Te nem gondolkoztál el azon, hogy mikor változott meg ennyire drasztikusan az életünk? Mikor adtuk fel az éjjel-nappal bulizást? Egykor a hajnali órákban estünk haza, aztán este már megint buliba készülődtünk. Mikor mondtunk le a koncertre járásról és a bokatoró magas sarkú cipőkről?

– Hát, nem tudom, te hogy vagy vele, de én sosem bírtam azokat a cipőket. Kikészültek tőle a lábaim – kacsint rám, de most pont nem vagyok vevő a viccelődéseire. – Nézd. Nem tagadom, vannak dolgok, amiken szívesen változtatnék. Vannak a fiatalságunknak olyan pillanatai, amiket bármikor újraélnék. De nem olyan rossz az életünk. A gyerkőceink nagyszerűek. Már amikor. Egy szép házban élünk, és van annyi megtakarításunk, hogy minden gond nélkül megengedhessük magunknak a kajarendelést és a borozgatást. Minden évben el tudunk menni valahová nyaralni...

– De nem kellene többre vágnunk? Nem kellene menőbbnek lennünk, és menőbb dolgokat csinálnunk?

Paul vállat von, kortyol egyet a söréből, és mélyen a szemembe néz.

– Mikor lenne időnk többre? Téged teljesen lefoglal a munkád. Én is rengeteget dolgozok, de mégis alig jutok egyről a kettőre. A gyerekek mellett pedig tényleg nem mondható, hogy unatkoznánk. Ha ez még nem lenne elég, lassan Jaxet is elkezdjük szobatisztaságra nevelni. Te az esetek többségében már fél tíz előtt kidőlsz. Már az idejét sem tudom, mikor szexeltünk utoljára.

A szavaival mintha tört döfött volna a szívembe. Eddig sosem utalt rá, hogy elégedetlen lenne a szexuális életünkkel. Jó, elismerem, hogy manapság kettőnk között nem is nagyon beszélhetünk szexuális életről, de ha valami úton-módon mégis sikerül összehoznunk egy menetet, mindketten jól érezzük magunkat közben. Vagy mégsem? Meglehet, hogy már nem olyan vadak ezek a pillanatok, mint fiatalabb korunkban, és való igaz, hogy nem is ezzel töltjük az egész éjszakát, de attól még mindketten élvezni szoktuk. Mostanság viszont tény, hogy egy kicsit találékonyabbnak kell lennünk...

– Nem az én hibám, hogy alig akad egy nyugodt pillanatunk, hogy szexelni tudjunk – vágom rá védekezően. Paul eddig egy szót sem szólt arról, hogy hiányérzete lenne ezen a téren. A gyomrom menten görcsbe rándul. Amikor leültünk beszélgetni, nem hittem, hogy ide fogunk kilyukadni. A meglepettségtől a sokk az arcomra is kiül.

– Tudom, hogy nem a te hibád. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy a nap végére már mindenhez túl fáradt vagy, de egyáltalán nem hibáztatni akartalak. Keményen dolgozol. A gyerekek elég kimerítőek tudnak lenni. És talán, mielőtt még bevezetnénk valami újat az életünkbe, azt kellene megfontolnunk, hogyan tehetnénk könnyebbé a mindennapjainkat. Mármint, te jó ég... Emlékszel, milyen nehéz volt taxit fogni, hogy hazajussunk egy buliból? Mennyit kellett sorban állni kajáért, miután bezárt minden klub? Mindig volt valaki,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

akire rájött a hányhatnék. Na meg a legrosszabb: a másnaposság. Én ebből már nem kérek. Egy veled töltött nyugodt éjszaka mindennél többet ér. Ha pedig még egy gyors numerát is be tudunk iktatni, az nekem már maga a mennyország.

Nem tudom, hogyan mondhatnám el neki, hogy egy részem visszasírja ezeket az őrült éjszakákat. Bár sokat kellett várni a taxira, de közben jól szórakoztunk. A bulik utáni kajálások alatt valaki mindig dalra fakadt, amibe aztán az egész bagázs becsatlakozott. Tény, hogy másnap elég vacakul éreztük magunkat, de ez volt a jele annak, hogy jól éreztük magunkat. Ez bizonyította, hogy valami felejthetetlenben volt részünk.

Szóval inkább nem is adok hangot az érzéseimnek. Egyetértően bólintok, mire Paul nyom egy puszit a fejemre. A pillanatot a csengő szakítja félbe: megérkezett a kínai. Ő egyszemélyes kosarat rendelt extra húsgolyóval, én meg csirkés sült tésztát. Semmi újdonság, csak a szokásos.